

בעיות הכלכלה ומישחקי הפוליטיקה נשכחו. העם הסתכל אל תוך הקברים הפתוחים

הארץ מלאה שכול. מגבול אל גבול נערכו הלוויות. הפיגוע השיעי ליד מטולה דחק הצידה את כל המכאונים הכלכליים, והמשחקים הפוליטיים. המילחמה, שנועדה להימשך 48 שעות, עברה את היום ה-1000 שלה, ומתקרבת בצעדי-ענק לסיום שנתה השלישית — ולא האחרונה.

יוזמי המילחמה לקחו בחשבון עשרות הרוגים. עתה מתקרב המניין האזרחי ל-650.

כאשר נפתחה המילחמה, יכלה ממשלת-הליכוד להתפאר בקונסנזוס הלאומי, כמעט מקיר אל קיר, שתמך בה. כיום יש קונסנזוס לאומי, כמעט מקיר אל קיר, ליציאה מלבנון, אך הממשלה אינה מסוגלת להחליט (ראה עמודים 8-9).

הרכה דברים עגומים נאמרו ליד הקברים הפתוחים. אך כלב כל היתה שאלה פשוטה וקצרה: עד מתי?

הפגנות

שער נעור

בבראילון לא הירשזו למאיר כהנא להיכנס, והוא הסתלק מהמקום בברשת-סנים

שלום סטודנטים, שלום כלבים ערכיים, נהם מאיר כהנא, כשיצא ממכוניתו ביום הראשון השבוע, כי שיערי אוניברסיטת בראילון.

את הרפרטואר הדל שלו — כמה סיסמות רמזוגיות, עלבונות וחרפות, בעברית קלוקלת ובמיינסא זר — הוא משמעו בשיטתיות נכלל האוניברסיטות. בשבוע שעבר התחוללה מהומה באוניברסיטה העברית בירושלים, כאשר הוא הפגין שם, בחסות הדי מישטרה. השטריים הגנו עליו מזעמם של מפגיניהגד, הסטודנטים היהודים והערכים, שמתו על דיבריהבלע. המחוס נעצרו וכהנא חגג את נצחונו הקטן.

מישפט אחד. בבראילון, האוניברסיטה של חובשיהכיפות, הוא ציפה לחזור על הצלחתו מהשבוע שעבר. אך הפעם נגמר העניין אחרת.

אגודת הסטודנטים במקום אכן

הסכימה לארחו, הזמינה אותו לשאת את דברו. אך רקטור האוניברסיטה סירב בתוקף לאפשר לגיזען להיכנס בשעריה.

כהנא בא בכל זאת. כשהתקרב לכניסה לאוניברסיטה, מיהרו אנשי הביטחון לנעול את השער. כשסביבו מצטופף קומץ אוהדים ויותר ממאה סקרנים, ניסה כהנא לקיים הפגנה מול השער הנעול.

כשאני אהיה ראשי-ממשלה, אני אכנס פנימה, הכריז. את השער יסגרו רק לפני שמאלנים וערכים! זה היה המישפט הראשון והאחרון שלו. קצידי-מישטרה, שנכח במקום, מיהר אליו, נטל את הרמקול, והכריז כי זאת הפגנה בלתי-חוקית. הוא רדש מכהנא לעזוב את המקום.

כהנא ניסה להתווכח, למשוך את הזמן, ציפה לראות את תגובת הקהל. הסטודנטים הביטו בו בארישות. בלית-ברירה קיבל את הרין, התקפל מהמקום כשהוא נבוך ומושפל.

שיפטיק לרכוב? לפני שהסייג תלקו, בעיקבות רבם, חילקו חסידיו כמה כרוזים, מודפסים על נייר זהוב צעקני. בכרוז, המזמין גברים יהודים להצטרף ל-מישמרות להגנת בנות ישראל מפני מזימותיהם של הגויים, המחפשים רק את כושתה וכלימתה של בת ישראל, יש הבטחה כי פעולת המישמרות תיעשה כתיאום עם הדי מישטרה.

אחת הסטודנטיות, דתית נשבים, שקיבלה את הכרוז ליריה, קראה בבוז: שיפטיק לרכוב על הכבוד שלנו, הפאשיסט הזה!

מיפלגות

מיהו 'המדליף'?

הפוליטיקאים של חרות

אוהבים לדבר בכינוסים

סגורים — בתנאי

שידליו את נאומיהם

לפני כמה שבועות, עם שוך הסערה בעיקבות הפירסום הבלתי-אחראי מצד גורמים במישטר ראשי-הממשלה על עלייתם של יהודי אתיופיה, קמה סערה חדשה — במרכז עמרו סגנית-השר לשעבר מרים תעסה-גלור, שמתאזרת בטאויותיה המקוריות בנושאי תרבות ואמנות, בתוקף תפקידיה הקודם, ירדה מהכותרות.

תעסה-גלור הופתעה מכך שביקוריה הנוקבת על מחרלי ראשי-הממשלה ומקורביו בעניין יהודי אתיופיה, נדחה קה למרכז מהדרות החדשות. תוכן דבריה של תעסה-גלור, כפי שהודלף לאמצעי-התיקשורת, היה חריף ממה

כהנא בשערי בראילון

סטודנטית דתית בשבים לא התאפקה וקראה: פאשיסט!

שר-האוצר, שאף להתמנות כסגנו של אריאל שרון במישר-התעשייה-הומים-חר. היו גישושים בנידון, אך המינוי לא יצא לפועל. לאודווקא מסיבות פרסו-נליות.

קופמן, שהחלים ממחלה ממושכת, נאלץ להתמודד נגד שרה דורון (ליברלים) על תפקיד יושבי-ראש סיעת הקואליציה הענקית. הפיתרון — רוטציה — הותיר את קופמן בעמדת-המתנה עד לאוגוסט הקרוב, אז יתמנה כיורש הקואליציה, במקומה של דורון, אם תחזיק הקואליציה מעמד עד אז. בינתיים נכנס קופמן, מלא מרץ וחרור אמביציה, לתפקידו כיושבי-ראש סיעת-הליכוד. הסיעה התחילה להתכנס מדי יום שני בערב, ואילו הנהלתה החלו בהקבלת החלוקה.

גורם בכיר ביותר במערך האישים השבוע בגלוי את אחד מעוזריו או דובריו של קופמן בפירסום מגמתי, מכון מלמעלה, מישיבות הסיעה, שמטרתו לנגח את ראשי-הממשלה ולנסות לפגוע בהצלחתיו בעניי הציבור. קופמן מצידו השיב: "ארנס מאוד כעס על הדלפת דבריו. הוא ביקש שלא להדליף". אך דלפו הדברים בכל זאת? אני צריך לספר לך? הכתבים היו צמודים לקירות הסרנים דיווחו לנו על כך במהלך הדין."

לקט מסנקסים. גורם אחר בליכוד, שסירב להודות, התחמק מהסוגיה: "אני יודע? אנשים יוצאים, נכנסים..." אולם כיצד יודעים כל אותם הנכנסים והיוצאים במהלך הישיבות להתמקד על אותן נקודות בדיק

מאשר נאמרו? וכיצד באלה, נשכחו כמהומה הכללית. להיפך: היו אנשים בליכוד שמצאו נקודות אור בהרלפה, למשל, משה קצב, שריהעכודרה והרווחה, אמר אז: "בכל אופן צריך לציין כי הדברים נשמרו בסוד 24 שעות תמימות!"

יותר רישמי מרישמי. בשבוע שעבר חזרה פרשת ההדלפות על עצמה. אלא שהפעם כיכב בסיעה משה ארנס, השר בלי תיק והכלבויניק של הממשלה, כשאחדים מחבריו שוהים בחו"ל. גם הפעם נוגח פרס על מה שמציגים עוזריו המרובים כהישגים. ארנס, הסתבר מתוכן ההדלפה, הדי גיש את הביזיון בכך שהנציג המצרי, אוסמה אל-באז, נתבקש לאשר את נוכחותו של ארנס בפגישות עימו, וליגלג על פרס כי פטר דיווח על נושא כה חשוב, כגון מגעים עם מצריים, בשיחת-טלפון לממלא-מקומו, יצחק שמיר, ששהה בחו"ל.

גם הפעם הסתבר מדבריו של ארנס, שתוכן דבריו היה בהרבה פחות חריף ממה שהודלף. גם הפעם נדחקה לקרן זווית השאלות: מיהו האחראי להדלפות מסיעת הליכוד? מי יוצא נשכר מהן? ומדוע מודלפים הדברים ביתר חריפות מאשר נאמרו באמת?

המידע הוורס בחופשיות מישיבות סיעת הליכוד, פשוט אינו הדלפה במובן המקובל של המילה. הוא יותר רישמי מרשמי.

בקרנציה הקודמת לא קיימה סיעת הליכוד ישיבות קבועות ותדירות, על אף דימוי הדינמי של היושב ראש הקודם, רוני מילוא. חיים קופמן, שנכנס לנעליו מתפקידי הקודם כסגן

שאכן נאמר מפייה בישיבת סיעת הליכוד, והיא היתה מבוהלת כהוגן. כאן הפתיע ונחלץ לעזרתה היושבי ראש החדש והנמרץ של הסיעה, חיים קופמן. הלה הרגיע אותה ותמך בה, עד כדי כך ששאלות כגון: מי הדליף את הדברים? מדוע הדלפו ביתר חומרה

"ואלה הצעדים הכלכליים שעשינו..."